

Есенни тжжби.

Съблѣче лѣто, съблѣче
Одежди злати, коприна,
Замина нѣгде далече,
Далече въ пуста чужбина.
Полего черно чернѣе,
Полего още Балкана;
На голи клони люлѣе
Есенникъ вѣтъръ тамъ врана.
Остѣ безъ радостъ селцето,
Зазъзна всичко, изстина,
Остѣ безъ радостъ сърцето —
Със лѣто мина, замина...

Н. Моневъ.

Цзо и Чао.

(Отъ А. Б. Хволсонъ).

Живѣлъ въ Китай*) единъ човѣкъ, на име Мингъ-Хо. Той билъ нито беденъ, нито богатъ. Ималъ оризово поле и чайна градина; и едното, и другото били доходни, но трѣбвало много трудъ и грижи.

*) Китай или Небесната империя, както китайцитѣ сами наричатъ своята страна, е една отъ най-големитѣ държави на земята.

Тази страна е богата и плодородна. Презъ нея текатъ бързи плавателни рѣки, издигатъ се грамадни планини; климатътъ е топълъ. Тамъ растатъ високи палми, портокалени и миндалови дървета, бамбукова и захарна тръстика.

Хората на тази страна сж толкова много, че сушата не стига за всички и много отъ тѣхъ живѣятъ въ къщички, построени на колове надъ рѣкитѣ и езерата. Жителитѣ на тѣзи надводни постройки насипватъ салове съ прѣстъ, прибѣхтватъ я и я засѣватъ.

Китайскитѣ народъ е трудолюбивъ. Никжде въ свѣта не правятъ такава оригинални и красиви нѣща, както въ Китай.

Оригинални сж и самитѣ китайци: мъжете си бръснатъ главитѣ, като оставятъ само на темето дълга коса, която достига до петитѣ. Тѣ носятъ широки дрехи, прилични на халати, и меки обувки. Женитѣ си правятъ изкуствени прически на косата; дрехитѣ имъ сж прилични на тѣзи на мъжете, —отличаватъ се само по това, че сж по-свѣтли и съ по-хубава изработка.

Цвѣтътъ на лицата и на мъжете и на женитѣ е жлътъ, очитѣ сѣсени и черни, а коситѣ корави.